

پیام نه
بناسازی ارگانیک کلیسا
به عنوان بدن مسیح
از طریق پروسه سوخت و ساز روحانی
بر طبق تجربه درونی ایمانداران از مسیح ساکن در درون

مطالعه متون مقدس: دوم سموئیل ۷: ۱۲-۱۴؛ افسسیان ۳: ۱۶-۲۱

۱. دوم سموئیل ۷: ۱۲-۱۴ آشکارسازی یک نبوت از طریق نمادشناسی است که به ما نشان می‌دهد که به خدا نیاز داریم که مسیح را در ساختار نهادی ما بنا کند تا کل وجودمان با مسیح بازساخت شود - متی ۱۶: ۱۸:

آ. اقتصاد جاودان خدا بر طبق خواست قلبی‌اش این است که خود را در انسان بنا کرده و انسان را در خود بنا کند (افسسیان ۳: ۱۶-۱۷)؛ این اقامتگاه متقابل، واقعیت بدن مسیح است که در اورشلیم نو تکمیل می‌شود (یوحنا ۱۵: ۴-۵؛ اول یوحنا ۲: ۲۷-۲۸؛ ۳: ۲۴؛ ۴: ۱۳، ۱۵-۱۶؛ مکاشفه ۲۱: ۳، ۲۲).
ب. قصد خدا در اقتصادش این است که خود را در مسیح در درون وجود ما بنا کند - دوم سموئیل ۷: ۱۴-۱۲؛ افسسیان ۳: ۱۷؛ یوحنا ۱۴: ۲۰؛ غلاطیان ۴: ۱۹:

۱. خدا مایل است خود را در مسیح در درون ما بکار برد؛ هرآنچه مسیح هست و هرآنچه مسیح به انجام رسانده است، برای این یک مورد می‌باشد - فیلیپیان ۲: ۱۳؛ افسسیان ۳: ۱۷؛ کولسیان ۳: ۱۰-۱۱.

۲. ما نیاز داریم که خدا خود را در مسیح در درون انسانیت ما بنا کرده، در مسیح، خود را به عنوان حیاطمان، ذاتمان، و شخصمان، در ما بکار برد - افسسیان ۳: ۱۷.

۲. افسسیان ۳: ۱۶-۲۱ آشکار می‌کند که خدای سه‌یکتا به درون ما آمده تا کار بناسازی را با خودش به عنوان عنصر و نیز با چیزی از ما به عنوان مصالح، انجام دهد؛ این توسط مثل برزگر در متی ۱۳ به تصویر کشیده شده است:

آ. خداوند خود را به عنوان بذر حیات، در دل‌های انسان‌ها به عنوان خاک، می‌کارد تا بتواند رشد کرده و در آنها زندگی کند و از درون آنها ابراز شود - آ. ۳.

ب. آن بذر در خاک کاشته شده تا با مواد مغذی خاک رشد کند؛ در نتیجه، محصول، ترکیبی از عناصر هر دو، بذر و خاک است - آ. ۲۳.

پ. ما در درونمان مواد مغذی ویژه‌ای داریم که توسط خدا به عنوان یک آماده‌سازی برای آمدنش به درون ما به جهت رشد در ما، خلق شده است؛ خدا روح انسان را با مواد مغذی بشری به همراه قلب انسان به عنوان خاک برای رشد بذر الهی در درون ما، خلق کرد - اول یوحنا ۳: ۹؛ اول پطرس ۱: ۲۳؛ کولسیان ۲: ۱۹:

۱. سرعت رشد ما در حیات، نه به بذر الهی، بلکه به تعداد مواد مغذی که به بذر می‌دهیم، بستگی دارد؛ هر چه بیشتر مواد مغذی فراهم کنیم، آن بذر زودتر رشد کرده و بیشتر شکوفا می‌شود - مزمو ۷۸: ۸؛ متی ۵: ۳، ۸:

(آ) اگر در روانمان، در انسان طبیعی خود، باقی بمانیم، هیچ نوع مواد مغذی برای رشد بذر الهی نخواهد بود؛ ولی اگر در انسان باطنی خود قوت یافته و اگر به روحمان توجه کنیم و روحمان را تمرین دهیم، مواد مغذی فراهم شده و مسیح خانه خود را در دلمان خواهد ساخت - افسسیان ۳: ۱۶-۱۷؛ رومیان ۸: ۶؛ اول تیموتائوس ۴: ۷.

(ب) اگر بخواهیم خداوند به عنوان بذر حیات در درون ما رشد کند تا مسرت کامل ما باشد، باید به طور مطلق به خداوند باز بوده و با او همکاری کنیم تا به طور کامل به قلبمان رسیدگی نماییم - متی ۱۳: ۳-۹، ۱۹-۲۳.

۲. از یک سو، خدا ما را با خودش به عنوان عنصر قوت می‌دهد، و از سوی دیگر، ما مواد مغذی را فراهم می‌کنیم؛ از طریق این دو، خدا در مسیح بنای نهادی خود - بنای خانه‌اش - را در کل وجود ما اجرا می‌کند.

ت. بر طبق کتاب مقدس، رشد برابر است با بنا؛ خداوند عیسی اعلام کرد: «کلیسای خود را بنا می‌کنم» (متی ۱۶: ۱۸)؛ این بنا توسط رشد بذر الهی در درون ما رخ می‌دهد (اول یوحنا ۳: ۹؛ افسسیان ۴: ۱۵-۱۶؛ کولسیان ۲: ۱۹؛ افسسیان ۲: ۲۱-۲۲؛ اول قرنتیان ۳: ۱، ۶-۹، ۱۲؛ ۱۶: ۱۳).

ث. اقتصاد خدا این است که خودش را در ما بکار برد تا بتوانیم دارای تجربه پروسه سوخت و سازی از هضم و جذب روحانی باشیم که به تدریج به عنوان یک تغییر نهادی سوخت و سازی در حیات طبیعی ما با حیات الهی، موجب دگرگونی می‌شود؛ این برای بنا سازی بدن مسیح جهت تکامل اورشلیم نو است - دوم قرنتیان ۳: ۱۸:

۱. برای اینکه بنای خدا به وقوع بپیوندد، ما باید مسیح روح و ارگانیک، همان که روح حیات بخش است را به عنوان غذا، آشامیدنی و نفس روحانی خود، دریافت، هضم، و جذب کنیم - یوحنا ۶: ۵۱، ۵۷؛ ۷: ۳۷-۳۹؛ ۲۰: ۲۲.

۲. ما وقتی توسط خوردن، نوشیدن و تنفس کردن از مسیح مسرت می‌بریم، یک پروسه سوخت و سازی، یک هضم و سوخت و ساز روحانی در درونمان رخ می‌دهد، و مسیح در وجودمان ساخته می‌شود؛ این سوخت و ساز درونی همان دگرگونی است، و دگرگونی همان بناست - رومیان ۱۲: ۲؛ فیلیپیان ۱: ۲۰-۲۱؛ ر.ک. مکاشفه ۲۱: ۱۸؛ ۴: ۳.

ج. بنا سازی ارگانیک کلیسا به عنوان بدن مسیح، از طریق پروسه سوخت و ساز روحانی در واقع نبوت یهوه به داوود به روش نمادشناسی، در دوم سموئیل ۷: ۱۲-۱۴ آ. بود.

۳. در افسسیان ۳: ۱۶-۲۱ پولس درباره تجربه درونی ایمانداران از مسیح ساکن در درون، برای بنا سازی ارگانیک کلیسا به عنوان بدن مسیح، دعا کرد - ۴: ۱۲، ۱۶؛ ۲: ۲۱-۲۲:

آ. پولس به پدر دعا کرد که ما در انسان باطنی خود به مدد روح او [خدا] قوی شویم با این نتیجه که مسیح بتواند خانه خود را در دلمان ساخته و بدین وسیله کل وجودمان را با خودش اشغال، تصرف و اشباع کرده، در ما نفوذ کند - ۳: ۱۶-۱۷ آ.

ب. خدای سه یکتا را می‌توان به دستگاه بزرگی تشبیه کرد، که پولس گرداننده آن بود؛ ما باید یک درس را بیاموزیم، این که، یک اصل بزرگ در کل عالم وجود دارد؛ این اصل این است که خداوند می‌خواهد کاری انجام دهد، ولی او فقط آن «دستگاه» خواهد بود و نیاز دارد به کسی که گرداننده باشد:

۱. وقتی که پولس در افسسیان ۳: ۱۶-۲۱ دعا کرد، یک نماینده از کل بدن مسیح بود.

۲. پدر، پسر، و روح، سه «بخش» از این «دستگاه» عالمی بوده، و بدن، آن گرداننده است، وقتی این دعا را به عنوان گرداننده به زبان می‌آوریم، پدر از طریق روحش به عنوان مجرا کار می‌کند که هر قسمت از وجود درونی ما را در انسان باطنی قوت دهد تا هدف و نشان، [یعنی] پسر، بتواند خانه خود را در همه بخش‌های قلب ما بسازد.

پ. این که بگوییم باید در انسان باطنی قوی و نیرومند شویم نشان می‌دهد که در انسان باطنی نیستیم و بیشتر در انسان بیرونی زندگی می‌کنیم - آ. ۱۶؛ ۱: ۱۹-۲۲؛ ۳: ۲۰.

ت. مسیح مایل است که همه جای قلب ما را اشغال کند:

۱. عبارت «ساکن شود» [خانه خود را بسازد] به یونانی فقط یک کلمه است، «کاتویکا»، که در اصل به معنای مستقر شدن در یک منزل است، [یعنی] ساختن محل سکونت، و پیشوند این کلمه، «کاتا»، به معنای «پایین» است - آ. ۱۷ آ.

۲. همان طور که مسیح خانه خود را در اعماق دل‌های ما می‌سازد، ما در محبت، برای مزرعه خدا، ریشه می‌زنیم و برای بنای خدا، استوار می‌گردیم - آ. ۱۷.

۳. او همان طور که خانه خود را در دل‌های ما می‌سازد، ما پر از قوت می‌شویم تا با همه مقدسین

- به مسیح بیکران، همان که ابعادش ابعاد عالم است، پی ببریم - آ. ۱۸:
- (آ) تجربه ما از مسیح در کلیسا باید سه بعدی، مثل یک مکعب بوده (درازا، پهنا، عمق و بلندا)، و نباید یک بعدی، مثل یک خط باشد.
- (ب) هم در مسکن و هم در معبد، قدس الاقداس یک مکعب بود - خروج ۲۶: ۲-۸؛ اول پادشاهان ۶: ۲۰.
- (پ) عاقبت، اورشلیم نو، بنای خدا، یک مکعب جاودان خواهد بود، همان قدس الاقداس، [برابر با] دوازده هزار پرتاب تیر در سه بُعد - مکاشفه ۲۱: ۱۶.
۴. مسیح که خانه خود را در دل‌های ما می‌سازد باعث می‌شود که محبت مسیح را که فراتر از معرفت است، بشناسیم تا از همه کمالات [پُری] خدای سه‌یکتا، برای ابراز و تجلیل جمعی او، آکنده [پُر] شویم - افسسیان ۳: ۱۹-۲۱؛ ر.ک. پیدایش ۲۴: ۴۷، ۵۳، ۶۱-۶۷.
- ث. مسیح کلیسا را با ساختن خودش در ما، یعنی با وارد شدن در روح ما و گسترش خودش از روح به روان، احساس، و اراده ما، بنا می‌کند تا کل وجودمان را اشغال کند - دوم تیموتائوس ۴: ۲۲؛ اول قرنتیان ۶: ۱۷؛ افسسیان ۳: ۱۷ آ:
۱. از آنجا که قلب ما تمامیت اجزای درونمان، مرکز وجودمان، و نماینده ما در رابطه با تمایل، عاطفه، خشنودی و خواست ما است، وقتی که مسیح خانه خود را در دلمان می‌سازد، کل درون وجود ما را کنترل کرده و هر جزء درونی را با خود تأمین کرده، قوت می‌دهد.
 ۲. هر چه بیشتر مسیح در ما گسترش یابد، بیشتر در ما مستقر می‌شود و خانه خود را در ما ساخته، هر بخش از وجود درونی ما را اشغال کرده، همه این اجزاء را تصرف می‌کند، و با خودش اشباع می‌نماید.
 ۳. برای اینکه کلام مسیح در متی ۱۶: ۱۸ درباره بناسازی کلیسا انجام شود، کلیسا باید به حالتی درآید که خیلی از مقدسین به مسیح اجازه دهند که خانه خود را در اعماق دل آنها ساخته، کل درون وجودشان را تصرف، اشغال، و اشباع کند.
 ۴. هر چه بیشتر مسیح وجود درونی ما را اشغال کند، بیشتر قادر خواهیم بود که با دیگران در بدن بنا شویم - افسسیان ۲: ۲۱-۲۲؛ ۴: ۱۲، ۱۶.
 ۵. افسسیان ۳: ۱۷ از ریشه زدن و استوار شدن در محبت می‌گوید؛ ریشه زدن ما نشان می‌دهد که ما گیاهانی هستیم که باید رشد کنیم، و استوار شدن ما بدین معناست که باید بنا شویم.
 ۶. بر اساس آیه ۱۸، ما عاقبت پر از قوت هستیم تا به ابعاد عالمی مسیح - درازا، پهنا، عمق و بلندا - نه توسط خودمان به تنهایی بلکه «با همه مقدسین» پی ببریم، این یعنی به طور جمعی و متحد؛ این آشکار می‌کند که باید با هم بنا شویم.
 ۷. وقتی که مسیح خانه خود را در دل‌های ما می‌سازد، از همه پُری خدا پُر می‌شویم؛ این پُری همان کلیسا، بدن مسیح به عنوان ابراز جمعی خدای سه‌یکتاست - آ. ۱۹.
 ۸. جلال خدا به درون کلیسا نهاده شده، و او از طریق کلیسا، فزونتر از هر آنچه خواهیم یا تصور کنیم، ابراز می‌شود؛ در نتیجه، خدا در کلیسا جلال می‌یابد - آ. ۲۰-۲۱.
- ج. افسسیان ۳: ۱۶-۲۱ روح، طرز برخورد، دعا و ایمان پولس را نشان می‌دهد:
۱. راز مسیح از طریق مکاشفه بر پولس معلوم گردید (آ. ۳-۶)؛ از این رو، روح و طرز برخورد او - آنچه دید، آنچه گفت، و آنچه در قلبش به آن اهمیت می‌داد - به بینش بناسازی کلیسا به عنوان بدن مسیح از طریق تجربه درونی از مسیح ساکن در درون، مربوط بود.
 ۲. پولس شیفته این بینش بود، و این تبدیل به روح و طرز برخورد او شد؛ بنابراین، او این دعا (در حوزه و عنصر ایمان) که در افسسیان ۳: ۱۶-۲۱ ثبت شده را بیان کرد؛ اگر ما بینش این که مسیح چگونه کلیسا را به عنوان بدن مسیح، از طریق تجربه درونی از مسیح ساکن در درون بنا می‌کند، وقتی که خدا را در کلیسا خدمت می‌کنیم، دارای روح، طرز برخورد، دعا و ایمان پولس خواهیم بود.